

# BORSSZEM JANKÓ

## MORIAMUR!



**T. K.** (finánczminiszter.) Meghalni csak tudunk, de hogy tudunk majd *megélni*?

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

## Hamvazó szerdán.

Vége a farsangnak, vége a sok bálnak, —  
Már csak itt-ott járnak, itt-ott duellálnak,  
»Nanette« újra Náncsi, »Soma« megint Samu,  
Bomlott fürtü főre hull a szürke hamu.

Bőjt van. Báلكirálynők apáinak álmát  
Nem bálók rabolják el már, — csak a számlák.  
S nátha tengerében fuldokló Klarissza  
Tüsszögve sohajt a szép farsangba vissza.

S Aladár, a segédfogalmazók gyöngye,  
Váltót prolongátat. Kissé bágyadt, gyöngye.  
»Hej! nem akadt partie...« S mint Sanyaró Vendel,  
Szerényen ebédre egy héringet rendel.

Vége a farsangnak, vége van a táncznak,  
Frakknak, claquenak, lakknak, büvös ruha-ráncznak.  
Zálogházi éjbe megy pihenni sok smukk,  
Bőjti harang kong-bong: »por és homuv vogmuk.«

Bőjt van. Hó, fagy és jég — zordon képe téli:  
De szellős tavasz lesz, mire végit éri.  
S csöndes koplalásban éljük-e majd át mi,  
Nem fogunk-e benne uj farsangot látni?

Mielőtt lemulnék, nem harsan-e újra  
Muzsika fel, roppant orchestrumtól fujva?  
Óriás colonneok nem kelnek-e tánczra.  
Rendezők szavára törve falra, sánczra?

A nagy »danse macabre«-t nem-e a bőjt rejti  
Méhiben? Jaj annak, aki majd ezt lejti!  
Hány láb vallja kárát, hány szívet szakaszt meg,  
Mit vörös keresztünk sohasem ragaszt meg!

Bőjt van. Sutba vetve mind a cifra bál-ék...  
De haj, ha e bőjtünk úgy farsangra válnék!  
Az lenne a táncz csak! S következnék rája  
Egy világrész szörnyű hamvazó szerdája.

## Vaskanczellár.

Az új német birod. tanács számára való paragrafusok.

Kovácsolta:

**Egy vaskanczellár.**

1; §.

Az ellenzéki beszédek alatt szabad:

1. diskurálni;

2. adomázva sétálgatni a teremben.

Esetleg »der Mann mit den Cox ist da!«  
czimű híres tingeltangelemi hymnust is  
szabad előadni; szabad továbbá

3. hátat fordítani a szónoknak;

4. rá gúnyosan mosolyogni és  
leviccelni;

5. és szabad egyáltalán a fitymá-  
lásnak legkülönbözőbb jeleit mutatni; a  
szónok feje fölött a staniczlit meggyújtani  
s a nyakába egeret csusztatni.

2. §.

Aki a föntebbiekben ki *tiinteti* ma-  
gát, tekintetbe vétetik a magasb hivatal-  
noki helyek betöltésekor.

3. §.

Az ellenzéki beszéd nem tarthat  
tovább egy másodpercznél.

4. §.

Ez idő elteltével az elnök megvonja  
tőle a szót.

5. §.

Ha nem akar engedelmeskedni, két  
teremőr kikiséri és carcerba zárja.

6. §.

Kétféle carcer van: egy dunkli  
(nagyon megátalkodott ellenzékiek ré-  
szére) s egy enyhébb a kevésbé vastag-  
nyakuak számára. Az utóbbi butorzata:  
asztal, szék, prics. A falakra mindenféle  
lakomák lesznek festve, sonkás, czipós  
csendéletek, hogy a bezárt képviselő urnak  
a bőjtölés annál roszabbul essék.

7. §.

Carcerbe kerül mindeki, a ki nem  
tud nyájasan visszamosolyogni, mikor a  
vaskanczellár ráförmel.

## Apro hírek

> **A népfölkelői körökből.** Babák Flórián népfölkelő  
tisztjelölt és kefekötő bajtársunk a jól megérdemelt nyu-  
galomba lépett. Tegnap temettük el a feleségét.

☞ **A delegáció** ismét a Hungáriában fog szűkülve  
tákolni.

+ **Mondja** már most valaki, hogy a népfölkelési  
törvény nem vált hasznára Hungáriának!

**Népfölkelők.**



— Slajmi, mit motogatód a görbe lábadat?  
 — Baland, kokettirozok a Szálikával.

\*

**Ábrándozás.**



**Kudelfiek Franczi.** Látod Sursl, milyen szép dolog volna, ha nagy háboru lenne! A katonaság mind elmenne, a veteránok volnának az egyetlen katonák Budapesten, a veterán-banda adna placzmuzikot az Erzsébbetérén, mi uniformisban és karddal ülnénk a kioszkban és jönne egy telegramm, hogy nagy csata volt és elesett 50,000 ember.

\*

**A jégen.**



**Kvart Bóla.** Nagysám, ma tisztnek jelentkeztem a városházán, népfölkelő vagyok... *(Elesszik és hasra esik.)*  
**Tinke.** Népfölkelő? Akkor keljen föl.

\*



— Volt ön már a katonaságnál?  
 — Hodne? Feldstechereket ároltam részletfűzetésekre az officir oraknak!

## Diák ismeretek tára.

Terjeszti : Bukovay Absentius.



— A farsang élvei nagyra növeltek bennem egy kolosszálisan ragaszkodó kaczenjamert. Ki vagyok pumpés lumpolva hihe- és lehetetlen módon. Meg vagyok *fagyva* annyira, hogy még egy zsidó szoárés potya szupén se tudnék fölengedni. Tiszteljétek nagy fájdalمامat és hagyjatok kirohanni a városligeti tó kásás jégpánczéljára. Nálam csakugyan beütött a maga impertinens szürkeségében a hamvazó szerda, mely tehát az idén nem mondott csütörtököt. Pumpolt halifaxon fenséges magányban ögyelgek itt künn és jajgató hitelezőim a parton mentőcsónakokban ülnek és hecses életemért reszkető karokkal csáklýákat bökdösnek felém.

— Valahányszor mi a »*Fiume*« ama bizonyos hátulsó odujában készülünk leülni a klábrihoz, a mi Sanyi barátunk, aki kozák létére mégis csak nagy kinézer, mindannyiszor ünnepiesen kihirdeti a zöld asztalbéli szent ígét, melyet mi állva hallgatunk végig. Szól pedig az az ige illetéknépen: »*Hozom*«-nak, »*víszem*«-nek még az esetben *síncs helye, ha az illető tárczájához kapkod és hebegve becsületszót emleget.*«

— Vége a farsangnak és a hőjt meghozza a tandíjmentes filozopterek élite-bálgját. Már is megjelent a láthatáron ama bizonyos süketnéma verklis, máris mobilizálódnak a pinczér-frakkok és felkérettek már a hálapaságra Succi és Merlatti.

— A lezajlott bálók különböző fekete anczugjai zálogházban igen élénken látogatott piknikeket rendeznek. Az én nadrágom a fórtenczer.

— A Minuska kasszirfrájla tegnap délután 67 fényes házassági ajánlatot kapott. Ötven flórest örökölt valahonnan a saczika és amint ez kitudódott, megkérte a kicsi jószágot az egész kávéház.

— Jubilál a jogász segélyzőegylet és ép a Szilágyi Dezső professzor nyitja meg a diszülést, mint aki az egylet legelső elnöke volt. Igen sok jogonczt talált fölsegélni a méltóságos úr, mert tíz év óta csak a buktatásukkal foglalkozik.

— Amint kiüt a népfölkelés, nagy ázsiója lesz a paraplénak meg a csákónak.

— Ha népfölkelő-kandidátus volnék, háboru esetén előterjesztetném a Muki czáلكellnerrel az egész hónapi »aufsrájben«-t. Ilyenkor t. i. meg vagyok löve, meglótt ember meg csak nem köll a báró Fejérvárynak.

— Szilágyi Dezső diszjogonc, én is az. Hogy azzá lehessen, sokat kellett magolnia szegénynek. Ugyan, hány disz absentíám lesz nála?

## Magyar Deroulédek.

*Ha a kanbicz megörül,  
Hazaaffyvá leszén.  
Nagy garral kiáll hon-örül,  
Fegyvert tartva készén.*

*Az a fixa ideája  
Nyár-, tavasz-, ősz-, télben,  
Hogy a nemzete, hazája  
Most van régvészélyben.*

*S prédikál szörnyü revancsot  
Német s muszka ellen; —  
Bár ő nem ránthat bakkancsot —  
Untauglich e jellem.*

*Hirlapjában csurg a vére  
Rácznak, mint a tótnak;  
Oláh az ő peccenyéje,  
Horvát jó kompótnak.*

*És a muszkat, — hah, a muszkat! —  
Öli ujra s ujra,  
Bár el nem tud sütni puskát  
Tollas, görcsös ujja.*

*Vér, halál, hon, szent magyarság —  
Mindezt tódja-rója,  
S véle bomlik im az ország  
Sok ezer lakója.*

*Ó! E hont békés időben  
Van már aki védje:  
Van száj- és tollhös bören,  
Lármás Derouléde-je.*

*Am minden magyar az égre  
Hálával tekintsen:  
Derouléde mit árthat végre?  
Hisz' Boulanger-nk síncsen!*

## ÉÜLETLEN GOMBOK.

Nagyérdekű mű jelenik meg legközelebb az európai piacon:

„A világháboru“

Szerző **François Russe.**

Számos aczélmetszettel.

### A „Borsszem Jankó“ népfölkelői.



Feére falu, gyün a huszár!

Ha mán mög kő möntenyi eztet az olvasztékos hazát, itt vagyok én!

Mit ágyu, hátul bőfögő magazénos repetálj puska! Kínyössen ha joda polkázatom a svadrony élire a muczi paripámot, oszt csak ugy foghögryú köppintek egy sör-czenetes rakétlit az ellenség szeme közzé, — hát nem mind elhasal?

Aztat a muszkát szeretném én látni, aki én belém merne bele kötni. Mer görcsös faggyugyertyával lúdöztetnék rá. Ammég szopogatná: hegyibe az ehessinek, oszt »sakkinka« neki! Ezt tessén me'faggyúzni! Ha te kozák, én még kozákabb — ha nem fog ki rajta a köppentyúm: egyet missolok a blattjaimmal, azokat röpittem a vaksi szöme közzé és szanaszerte sprengölöm üket.

Mer a letnagyobb ágyunál is többet sodor el és nagyobbat szóll a csöndes!

Hadd is szójjék hát véres hajnal hasadásig, azontul is svarczos icczakájig, ammég csak egy girigárés köpös kopéka vaczol abba ja lénungos kriksz czukasszába.  
Csihaj muszka!



Czu tumm!

Nem gondolldam follna, hoty mék ety beriód fok tyinni, hogy én izs felgetem a goadot.

Letem népgellfele, landestuum!

Na, ha már lettem, hát ógorok leni asztad, ami leg-jopan bászol asz ényim lellgulethesz: lettem vasasz némed, giraszir, ami folld én düllem már asz erekabám a Timotheus Leberecht Rochus Tobias Kraxelhuber, agi a naty Nabolium letyézte itet a szomszétpa, a Wagrampa!

Kruczi Wagram und Haubitzen! En izs erszem poszogni penem a régi höldenbluat. Ézs mozsdan, mert fan ety kezes gillse elenzsek, asz óroz: fell fetyferkezeg engemet, fére deszek minten gesseruzsék ómi düllem a geplit moaczangoll, fellgetem asz én koad, kihúszom, hoty mudasak mek, hoty én fátyok ety badriott, ogi kész o hozzáért giállni a hótseregdull an di schbicze minden pevonulázsznál a tyézelem után, mid eichenlaub és regimencz banda.

P. p.!



**Forcsa!**

Sohase nem hittem volna, hojd még kotonó is lesz beltílem.

Honem ehhez o fedveres békéhez najdon pászolnak oz iljen békés fedveresek.

Oljan *terhes* ez o béke, hojd nemsokára meg fogja *szölni* a háborót.

Jól van. Én se nem okorok hiányozni. Ledjünk ott mind. Hiszen o modjor sak ozért totda iljen sakáig *megélni*, mert o mikor küllött, totda megholni.

\*

## Mi zengi túl a bérczeket?

Wight szigetén történt.

»Allons nous promener!« (Jerünk egyet sétálni) mondá Hugó Viki, mint rendesen így délutáni öt órakor. Szörnyű pontos volt az öreg, valóságos kronométer. Mindennap 12 órát dolgozott, 3 órát fordított az étkezésre, 8 órát az alvásra, a többi ötöt sétára.

A kolónia utra kelt a tengerpart felé.

A régi kompánia: Viki, az öreg Sekszpir, Kolombus Kricsi, Washington, Angelo Miska, Garibaldi, meg én. — Az a nyavalyás Petrarca épp akkor-tájt bődült bele valami Laura nevezetű donnába, az után jajgatott folyton, nem lehetett semmi okos dolognál hasznát venni, otthon hagytuk.

Ősz idején volt, jó *szplines* angol köd ereszkedett a tengerre. A part közelében vén almafa állott az uton,

a levelei jóformán mind lehullottak már és amellet három-négy száraz ág tele volt fris tavaszi rózsás-fehér virággal.

— Nézzétek — mond Seki, akinek némelykor gondolatai voltak — nézzétek a másodvirágzást. Megtörténik rajtunk is. Előregszünk, elszáradunk, egyszerre csak megcsiklandoz valami bolond szellő, valami nagy világmozgalom, új idea, és megvan a *másodvirágzás*.

\*

Hát hittem én volna valaha, hogy újra felkötöm hű öreg fringiámat?

Megmentettem négy nemzet hazáját, végig küzdöttem hét világrészben tizenkét háborút, sebekből gyűjtöttem egy muzeumot. Azt hittem Grácznak nézhetem Koltót, penzionálhatom magamat.

Egyszerre csak kiüt a népfölkelési törvény. »Mindnyájunknak el köll menni!«

No hát: anch' io sono pittore. Én is népfölkelő vagyok.

Vitézebb élelmezési biztos ezen az elzsidósodott világon nincs, nem is lesz!

\*



Mire egyébre is való volnék én, ha nem ha arra, hogy az által János nép fel kelésbe a szekerészeti osztályban lépjek. Mert ojan a Sors: az edgyik *furvezér*, a másik *furvezér* — és követem a tsata naplyánn a ri adót, és késérem hartz teéri Joó tevőmet, a Teleki ezredest, mert szép élelmezni az hazáért ingyen is, -- igen is!

\*



Népikém édes!  
 Békében muzsád vagyok, harcban nemtőd, a táborban Hévikéd, szeszholgyed, vonagló szived izmosítója, hulló véred pezsdítője.  
 Igen, ó igen!  
 Sebedre irt, tikkadó szádba az enyhített cseppenteni: mily üdv!  
 Nemde?  
 Igen, ó igen!  
 Sátramba fogtok gyűlni, markotanyámba, dalos cantinomba, keblemen haldokolni.  
 Mily boldogság!

**Ruczaháti Tarjagoss Illés ur hazaffyas pohárköszöntései.**



Uram uram, *Tisza Kálmán* kegyelmes uram ő nagyméltósága, szállok az urnak!  
 Mély megelégedéssel olvastam az ujsági hasábok hireiben, hogy lejárt a született méltóságok ideje és felvirradt hazánk dicső lát-határának peremén a tehetségek korszaka, melynek a Barossok, Ludvigok, Weckerlék, Lukácsok, a munka embereinek kinevezése adott épp oly lelkes,

mint nyilvánvaló kifejezést. A munka, a munka, igen is a munka, excellenciás uram, csakis a munka lábtó-

ján mászhatunk ki az ázsiai indolentia tétlenségi semmittevésének poshadt mocsarából, hol a hivalkodás brekegő békái a haza jövőjének gyászadalát makogják. De ha a munka embereire került a sor, miért mellőz excellentiás uram éppen engemet, a legmunkásabbat, ki torkaszakadtáig köszöntgeti fel a hazát s annak jeleseit, úgy hogy közkedveltségénél fogva egyik fontos támasza lehetnék nagyméltóságod miniszteriumának? Minden fajta miniszteriuma van már e hazának, csak az nincs, ami még annak az osztráknak is volt: a beszélő vagyis »*sprekk miniszter*.« Ha valaki, én válnék be annak, kegyelmes uram, és oly szónoklati remekeket produkálnék, hogy megrendülne belé a haza három hegye, kivált ha hatásköröm tágitása czélzatából az országos mintapinczét, a borászati és phylloxera-biztosokat, valamint a vinczellérképző iskolákat alám rendelni méltóztatna. Gondolkozzék ezen megpendített eszméim fölött excellentiád. Addig is vérző karomba ölelem hű vasamat, mellyel, enszivem vérét ontva, vörös sapkásan, véres kebelzettel küzdöttem Szt-Tamástól Világosig szerény életem árán e gyötrődött honhaza szabad egyenlőségének függetlenségéért — éljen!

(Ugyan Jóska! Abból a nyiri muskotályból vagy egy pipára valót!)

II.

Uram uram, báró *Fejérváry Géza* m. királli honvédelmi minister és a hellbélli ipartestületnek disztagja — szállok az urhoz!

Rubicon ante portas! Sietve sietünk excellentiád felhívása előtt leborulni és — *felkelni!*

Igenn! Felkelünk, egyhangulag felkelünk, mert szép és dicső a hazáért elesni! Hogy pedig eleshessünk, előbb fel kell kelünk!

Insurrectió és resurrectió!

Hazaffias lelkesedésem feltárult zsilipjeinek harogó áradatával és a hellbélli polgári kör határozatával egybehangzóan országgá kiáltom én is, hogy:

*elfogadom a népfelkelésre szánt 175,000 millió kölcsönt.*

Mert drága hazánk bár agyon adóztatott népei a kisebbik lajblizsebükből hullajtják ki a fenti csekéllséget akkor, ha a haza veszéllben van; és illenkor nyomorult hitvány minden honfiú, aki arra gondol, hogy a dicső kölcsönt még vissza is köll fizetni.

Heleslem a népfelkelés szervezését és ezennel a haza oltárára helezvén le 1848-nak jelentős korszakában profitérozott öszves hadi tudományomat, — hajlandó vagyok a IV. osztállú népfelkelők élére állani. A felszerelésünkre és a sabrakok beszerzésére szükségelt 7<sup>1</sup>/<sub>2</sub> milliót tiszta szivből megszavazzuk — és, habár egy fillér sem áll rendelkezésünkre: készek vagyunk azt a szivünk vérén felhizlalt és izzadó bőrünkéből kihalogatott adókon felvirágzott haza szent oltárára azonnal letenni!

Igenn! Mert látnoki füleim tisztán hallják ama sugalom moráját, amely neked, dicső hazafi, szived mélyében aluszik; hogy t. i. mihelelt fegyverben fognak állani hazánk millió népfelkelői, — menten lerázzuk a német igát és a Kárpátokon át szuronyos baráti karunkat fogjuk nyujtani az elnyomott lengyel testvéreknek!

És ezzel lábaidhoz teszem le a hellbéli ipartestület meghagyásából finom papirosra ugyancsak a hellbéli káligráfikai remek író jegyzősegéd által márványba vésett disztagsági okleveledet, kélvánván, hogy a Kárpátoktól Adriáig minden hazaffias testület és olvasóköri cselekedjen!!

(Jóska te, ettől a rossz cigárétól még a népfőkelő is lefekszik ám!)

\*

## SUTTYOMBERKI DÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

*Haza minden előtt!*



Bismarck is tud már többséget csinálni.

Megtanulta a generálisunktól. Elkérte a recipéjét. S amilyen jó ember ez a mi öregünk, odaadta a németnek.

Ma a házban egy kiborotvált arcú egyéniség látatott. Megtudtam, hogy a német kormány bizalmas küldötte, aki a szavazó gépünk szerkezetét jött tanulmányozni.

Ilyen nemzeti diadal után, *mamelukságom* fényes példa gyanánt fogja vonzani utánam hazám jobbait és baljait.

*Mameluk!* Hiszen voltaképen *mindnyájan azok vagyunk!*

Előre — Pista! Pakolj!

## Német választás.

A SÁTÁN megkivánja néha,  
Hogy gyertyát gyujtsanak neki.  
A gyertyát *Bismarck*nak hunyászan  
Most Németország égeti.

Gögnök, szeszélynek meghajolni  
Nem nagyszerű és nem nemes.  
De hogyha így a béke mentve —  
Nos, akkor mégis érdemes.

Mentség a láztól, nyavalyától;  
Nem egyszer egy *erős hurut*;  
A béke kedvéért a teuton  
Megszavazá — a háborut:

A septennatus győzedelme  
Szállott az urnákból elé;  
A hű germán eb újra »szolgált« —  
Miután *Bismarck* megveré.

Tiéd vas kancellár a többség,  
De nézd meg kisebbségedet:  
*Richtert* leverted, s így utódod  
Ma már csak *Scharfrichter* lehet.

A *Scharfrichter*, ki nem ítélget,  
Csak végrehajt. A furcsa párt,  
Mely megvet egykép »*deutsche Macht*«-ot  
És örült francia »*gloire*«-t.

Ma még többséget nem nyerének  
A social-demokraták,  
De a jövőt munkás kezükkel  
Előre is lefoglalák.

A septennatusé a pálma,  
Ám Németország az övék;  
Hét évig csörg-zörg még a fegyver —  
És nő az ifju nemzedék.

S aztán mi lesz? . . . Te, nagy vasember,  
Szépen pihenni térsz elébb,  
S vérrel, vassal politizálni  
Nem *egy* ember fog, — ám a nép.

S különb harcot csinál, miként te —  
Olyat, mit meg nem érni jobb.  
S ha győze már: nem septennatust —  
Komoly békét csinál a mob.

## Sanyaró Vendel nyögései.



— Végre egy okos gondolat: a tanács minket biz meg az erzsébetteri verebek kipusztításával. No, még olyan pusztítást nem látott a világ, a milyen ez lesz!

— Mióta egy pinczérrel vagyok egy ágyon, lázas álmaim vannak.

— Ha a korgás beszédszámba menne, én volnék a leghíresebb hasbeszélő.

— Leírhatatlan harcziás hév fogott el, amikor olvastam, hogy a kormány 20,000 db. hus konzervet rendelt meg.

— Be szeretnék én gr. Teleki Sándor ezredes ur adjutánsa lenni!

— A munkaidőt egy órával megtódják és a napi díjből egy hatoskát levonnak. Holdtölte és holdfogyatkozás egyszerre!

— A farsang utolsó napját mi is megültük: a hushagyó keddet.

— Azt mondja Buckle: a természetben semmi sem fölösleges. Hát az én fogaim?

— Kedves jó február! Ebben a hónapban két nappal kevesebbet fogok koplalni.

## Győzelem minden vonalon!

Népfölkelésünk első dicsőséges szereplése.

— Jövendő hírek a harcztérről. —

(A „B. J.” saját harczi killonjéól.)

A magyar népfölkelés ma állotta ki a tűzpróbát. Bósz csatakiáltások hasították át a levegőt és derék I. osztályu népfölkelőink a Rákóczy-keserűviz-mars riadó hangjai mellett rohantak neki a hátrább álló II. osztályu fölkelő csapatoknak és lelkesen fölszólították őket, hogy áldozzák fel életüket a hazáért.

Valódi halálmegvetés vett erőt a tömött sorokon. Igenis, oly mérveket öltött a halálnak megvetése, hogy undorodó lenézéssel fordultak el tőle a mi dicső fölkelőink, bölcsen megbecsülve az életet, mely nélkül nem lehet meghalni az imádott hazáért.

Apákat láttunk harcizolni fiaik mellett, ádáz dühvel földhöz vágva fegyvereiket a gyűlölt ellenség megpillantásakor.

Tizenkilenc éves suhanczok husz éves férfiakhoz hasonlóan verekedtek — egymással. Felbomlott hajzatu anyák magasra emelt csecsemőikkel buzdították férjeiket a haza — térésre.

A féktelen harczi dühben leledző csapatokat képzett tisztjeik vezették vissza hivatásaikhoz, kivont kardokkal haladva azok élén.

Mindenhol a legkorlátlanabb bizalom nyilatkozott a reguláris katonaság irányában.

Oriási és impozáns volt az erkölcsi támogatás, melyben derék bakáink és huszárjaink részesültek.

Őszbe csavarodott veteránok szemében láttunk örömkönnyekeket, midőn a csatatérről szerencsésen haza érkeztek...

Egy szóval: olyan fenyegetően harcziás volt a helyzet, hogy bizonyára nagy szerencsétlenség történik vala, ha az ellenséges népfölkelés nem tartotta volna magát csak oly hősiesen, mint a mienk.



## ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Szabad esés az, ha valaki kiugrik az ablakon.

— A kit már egyszer felakasztottak, azt nem igen lehet már összeragasztani.

— Produktiv terményező az, a ki serstést nevel. A ki embert nevel, az nem. Watt, Keppler nem terményező erők, de a ló és szamar igen.

— Az illúzió azért illúzió, hogy az legyen.

— A rím a rokonhangok találkozása. Hogy hol, semmi köze hozzá.

— A nehezebb tehén- és ökor-bőröket a katonák fel-fegyverzésére használják. (Dr. Koós »*Arüisme*« 83. l.)

— A csirkék tojásokat tojnak, s e tojásokból kikelnek a kis csirkék. (Dr. Heinrich, »*Anyaggyüjt.* II. 50.)

— Midőn Columbus először útra kelt Amerikába, csak a Kanári szigeteken időzött néhány napig. (Heinrich »*Anyaggyüjtemény* II. 20. l.)

— Ön becses leveléhez pénzt csatolt, melyet nem fogok *megnyúlni*, mig ön fel nem világosít, hogy én az özszeget miért fogadjam el. (U. o. 21 l.)

— A Duna és Tisza szabálytalansága nagy *hátrány* a hajózásra nézve, melyet csak újabb időben a folyó szabályozás *elmellőz.* (U. o. 31. l.)

— Menjen *felfele*, a könyvet hozza *lefele*, nézzen *befele*, s olvassa *kifele*. (Koós.)

— Az elefántcsont csont keménységü. (Koós *Arüism.* 96. l.)

— Az elefántcsontot, valamint pótszereit használják a fésűsök, képfaragók, festők, billárdgolyók, legyezők, kefék stb. *készítésére*. (U. o. 97. l.)

— A gyöngyház a gyöngykagyló kagylójának szép szintjászó belsejéből készül. (U. o. 101. l.)

— A legtöbb gyöngyház az angol kormány halászataiból való. (U. o. 101. l.)

— Ezen anyagok nem a levegőben usznak, hanem itt előttünk. (U. az.)

— Megkülönböztetünk holt és eleven elefántcsontot. (U. az.)

— Cuba sziget, mint tudják, a tengerparton fekszik.

— A »nadrágtalanok« oly emberek valának, kiknek nem lévén ruhájok, feltörték a pékboltokat.

## Tévedés.



— Ugyan nem tudnád nekem megmondani, merre van itt a telegráf, fiacskám?

— Fiacskád az öregapád!



— Nem mindennapi szerelmes levél. —

Szerettel Kedves Aszon Ság!

Kivánom pársoraím találja friss és jó ekeségben az Kedves pistával együtt én is egészséges vagyok menjhez hasonlot kívánok szeretett Kedves aszonságnak én M— Istvány nagyon Fél kérem tiszta szivemből hogy szerentsétlen állapotban vagyok az házaságomal amit hogy ön is nagyon jól vélve ismeri aszta vadrázt nőmet is jól tudja tsak tesik rá emlékezni hogy miboldok Ságom lehetet volna vele és már 1 és fél éve hogy külön vagyok tőle Kedves Aszon Ság! nagy fel kérem hogy ha teljesít heti hogy az Kedves Kivánsága ugy hozna magával az én nagy szerű Kiséremet denagyonfel kirem hogy szeretett Kedves aszonság Nevesen meg hatsak lehetha jól gondolná Én nagyonfel Kérem hogy halehet kérem Polgári házására felkérem az Kedves drága két kezit Bár én ajálom egy szóval mindenemet lelketem együtt ugy hiszemhogy ismer vala mennyire hogy mijen ember vagyok mind munkában mind az magam visetilissen így bátor kodom az Kedves drága Aszon sághoz szöblamodnom hogy ha gondolja jónak az Kedves kis pistámra nézve az dolgot ha embert akar belőle formálni hát így még fel kérem hogy gond olja rá magát mert én

tiszta szivemből oj édes és Kedves gondviselője vagy is édes opja után Apja fogok leni az legforób szeretettel de mind amelet netesik aszt gondolni hogy talán azért az kis pinziér tola kodnám az isten mentsen meg nem bánom hogyha egy krajczár nem hoz is mer az isten megsegél nem kamatat is Tudatom hogy az f. gróf birtokában megyek mind Kováts és Gépész nek az koventziom hálá isten fiomam meglehet élni detalán vala mejet szerzesgetni is lehetne hogyha jó gondviselőt kaphatok, és így gondol kodtam oj Kedves aszonságára hogy talán nem fog meg vetni úgy remé- lem új Ságot nem írhatok semit ezer szer tsol kolom az Kedves pistával együtt kívánok friss és jó egészséget az találkozásig ezer szer Csokolom is kirem írja meg az vele mennyit az át szer M. I. Kováts Gépész I. hogy ha lesz is vagyha nemis hogy választ kerek mentolelob.«

\*

— Fővárosi stylvirág. —

A tanácsi 744. sz. / 1887. VII. rendelet így kezdődik :

»Bach Ádám állatsereglet tulajdonos kéri, hogy a fővárosi községi iskolák tanulóinak állatseregletének megtekintése megen- gettessék.«

(Már most kérdés: Bach ur azt kéri-e, hogy neki enged- tessék meg az iskolák tanulóinak állatseregletét megtekinteni, vagy a tanulóknak, hogy B. ur állatseregletét nézhessék meg? A fűv. paedagogusok ez utóbbit sütötték ki növendékeik védelmére és javára.)

## SZERKESZTŐI ÜZENETEK



Apród. Ha nem a Szondié is, de azért jól pünög. — Alter ego. Legjobb volna személyes megjelenése és nyilatkozása által hozni tisz- tába a dolgot. A »P. H.« loyális

szerkesztője meg fogja adni önnek ezt az elégtételt. Az inséges- nek újabb süteből is tálalunk fel. — Kassa. A »sváb«-ra nézve csalatkozik. Magyarországon járatos értelmében, az igaz, némi gúny vegyül hozzá ez elnevezéshez: de azért Württemberga és Baden örömet vallja magát svábnak. Legdalosabb költői mind svá- bok: Uhland, Eichendorff, stb. És »Friedrich der Grosse von Schwaben« senki se más, mint Schiller Frigyes. Ami azt a lefor- dított költeményt illeti: az a Schwab szintén jeles sváb költőnek a neve (Gustav Schwab). — Több kéziratról a jövő számban.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

**A székrekedésről.** A szorulás akkor áll elő, ha azok a fül nem használható anyagok, melyeket testünknek magából ki kellene ürítenie, az altesti szervek petyhüdsége miatt, mely a belek mozgását meglasztítja s a gyűrű alakú végbélizmok feszítés s összehúzó erejét megtompítja, testünkben megrekednek. A meg- emésztendő táplálék hosszas veszteglése a gyomorban s bélcsa- tornákban gázokat fejlesztvén ki (felfúvódást) kellemetlen nyom- mást, feszültséget érzünk s ez különösen a hízásra hajló s inkább kövér testűeknél fordul elő (terhes nőknél vagy a gyermekágyas- ság után is gyakran). Aztán panaszkodunk, hogy a fejünk fáj, mellünkben, hátunkban, altestünkben, gyomrunkban, beleinkben nyomást, szúrást érzünk, hogy szedülés, vértorlódás, aranyér, rásttkórság, s hystéria stb. bánt, tagjainkban lankadtság, zsibba- dás, étvágyunk nincs stb. s mind e jelenségeket különálló beteg- ségnek tekintjük, pedig csupán másodlagos bajok s a székrekedés következményei. Legjobb bizonyossága ennek az, hogy mihelyt a ki- ürülés megtörténik, a többi bajok is mind megszűnnek. A fűnt em- litett esetekben Brandt R. gyógyszerész svájci labdacsait (egy doboz ára 70 kr. a gyógyszerárakban) az orvosok is számosan mint legjobb szert ajánlják, mert kellemes, biztos hatásu s egy- általában nem ártalmas.